

Nabigo ba ang
Kristiyanismo?

Nabigo ba ang Kristiyanismo?

Ang isang tamang sagot sa tanong kung ang Kristiyanismo ay naging isang tagumpay o isang pagkabigo ay nakasalalay sa isang wastong pag-unawa sa kung ano ang bumubuo sa Kristiyanismo, at kung ano ang nilayon ng Diyos na dapat nitong maisakatuparan sa lupa. Si Kristo ay ipinakita sa atin sa Bibliya bilang ang Tagapagligtas ng mundo; at ang lohikal na konklusyon ay na ang Diyos ay nagplano para sa mundo na magbalik-loob sa kanya, at sa gayon ay maligtas mula sa kamatayan. Halos dalawang libong taon na ang lumipas mula nang si Jesus ay pumarito sa lupa upang mamatay para sa sangkatauhan, gayunpaman ang mundo ay malayo pa sa pagbabalik-loob. Ang Kristiyanismo sa pangkalahatan ay mabilis na nawawalan ng lakas, at ang buong mga bansa ay lumalaban sa mga relihiyon ng iba't ibang uri. Huhusgahan ba natin mula rito na nabigo ang plano ng Diyos?

Ang mga disipulo, noong panahon ni Jesus, ay ibinatay ang kanilang pag-asa sa kaharian ng Mesiyas sa mga hula ng Lumang Tipan, at samakatuwid ang kanilang mga pag-asa ay halos

tama. Nabigo silang maunawaan na hindi pa dumating ang oras para sa pagtatatag ng kahariang iyon. Katulad din ng karamihan sa mga nag-aangking Kristiyano mula noon: ang kanilang paniniwala na ang Diyos ay nagplano ng pagbabagong-loob ng mundo sa pamamagitan ni Kristo at ng simbahan ay tama, ngunit sila ay nabigo na makita mula sa Kasulatan na hindi ito ang edad kung saan nilayon ng Diyos na ang gawaing ito ay maisakatuparan.

Dahil nabigo ang mga kaagad na disipulo ni Jesus na mapansin mula sa mga propesiya na ang Mesiyas ay kailangang magdusa at mamatay bilang Manunubos ng tao bago dumating ang ipinangakong mga pagpapala ng kaharian sa mundo, gayon din ang mga nag-aangking Kristiyano ay nabigo na makita mula sa Banal na Kasulatan na ang tunay na simbahan ni Kristo ay dapat magdusa at mamatay kasama niya bago siya magkaroon ng pribilehiyong gumawa ng kaharian ng tao na makibahagi sa kanya sa hinaharap at makibahagi sa kanyang kaharian sa hinaharap. Malinaw na ipinahayag ni Apostol Pablo ang bagay na ito, na nagsasabi, “Kung mga anak, kung gayon ay mga tagapagmana; mga tagapagmana ng Diyos, at mga kasamang tagapagmana ni Kristo; kung gayon na tayo ay

magdusa na kasama niya, upang tayo rin ay maluwalhati na kasama. Roma 8:17,18

Ang kaluwalhatianang tinutukoy dito ay maliwanag na ang kaluwalhatian ng kasamang tagapagmana ni Kristo sa kaniyang Mesianikong kaharian. Kung ang mga makakamit ng kaluwalhatianang ito ay kailangang magdusa muna kasama niya, nangangahulugan ito na ang kasalukuyang misyon ng simbahan ay hindi ang pagsakop sa mundo para kay Jesus, kundi ang pagsunod nang tapat sa kanyang mga yapak, hanggang sa kamatayan.

Sinusundan ng mga Kristiyano si Hesus

Ito ang itinuro mismo ni Jesus sa kanyang mga tagasunod. Halimbawa, sa higit sa isang pagkakataon ay sinabi niya, “Kung ang sinuman ay nagnanais na maging alagad ko, itakwil niya ang kanyang sarili, at pasanin ang kanyang krus, at sumunod sa akin.” Na ang mga ito ay susunod sa kanya hanggang sa kamatayan ay nilinaw ng mga salita ni Jesus sa Apocalipsis 2:10, na kababasahan, “Maging tapat hanggang sa kamatayan, at bibigyan kita ng putong ng buhay.” Na ang katapatan na ito ay nagpapahiwatig ng katatagan ng loob sa harap ng pagdurusa ng pag-uusig ay ipinakita sa pamamagitan ng kanyang pangako sa Apocalipsis 3:21, kung saan sinabi

niya, “Siya na magtagumpay ay ipagkakaloob kong maupong kasama ko sa aking luklukan, kung paanong ako naman ay nagtagumpay, at umupong kasama ng aking Ama sa kanyang luklukan.”

Nang ang banal na atas ay ibinigay sa simbahan na pumunta sa buong mundo at ipangaral ang Ebanghelyo, ang layunin ay malinaw na sinabi na ang paggawa ng mga alagad, at pagbibigay ng patotoo. Na ang patotoong ito ay hindi nilayon ng Diyos na lupigin ang mundo, ngunit upang magresulta sa paghahanda ng mga Kristiyano mismo para sa hinaharap na gawain ng paghahari kasama ni Jesus, ay nilinaw sa Apocalipsis 20:4. Sinipi natin: “Nakita ko ang mga kaluluwa nila na pinugutan ng ulo dahil sa patotoo ni Jesus at para sa Salita ng Diyos, . . . at sila ay nabuhay at nagharing kasama ni Kristo sa isang libong taon.”

Kung ang misyon ng mga tunay na Kristiyano sa mundo ay ang pagpapatotoo lamang sa katotohanan at sa pamamagitan ng mga karanasang natamo, upang ihanda ang kanilang sarili para sa dakilang hinaharap na gawain ng pagbabalik-loob sa daigdig sa panahon ng isang libong taon na kaharian, kung gayon madali nating mauunawaan ang maliwanag na kabiguan ng Kristiyanismo. Nakikita natin, sa katunayan, na ang tunay na Kristiyanismo ay hindi nabigo; na ito ay

maling pag-asa lamang ng maraming nag-aangking mananampalataya na hindi naganap. Kapag nakita natin na ang kasalukuyang misyon ng simbahan ay isa sa sakripisyo at pagdurusa sa halip na isa sa pagsakop sa mundo, maraming mga palaisipang tanong ang kaagad na nalilinaw para sa atin.

Halimbawa, hindi mo ba madalas na iniisip kung bakit ang tapat na mga Kristiyano ay kadalasang nagdurusa nang higit kaysa sa mga hindi mananampalataya? Naisip mo na ba kung bakit, pagkatapos na dumating si Jesus bilang liwanag ng mundo, ang sangkatauhan ay talagang nasadlak sa mahabang panahon ng kadiliman na tinatawag natin ngayon bilang ang Dark Ages? Naisip mo na ba kung bakit may higit sa dalawang beses na mas maraming hindi mananampalataya sa mundo ngayon kaysa isang siglo na ang nakalipas? Sino ang hindi nagtaka tungkol sa mga tanong na ganito ang kalikasan? Marami, bilang resulta ng kanilang pagtataka, ay naghinuha na ang Kristiyanismo ay isang napakalaking komedya, at ang inaakalang pundasyon at balwarte ng sibilisasyon ay nabigo na tuparin ang mga pag-aangkin nito.

Ano ang Isang Kristiyano?

Ang popular na ideya ng Kristiyanismo ay na ang isa ay nagiging isang Kristiyano sa halos parehong paraan na ang isa ay sumali sa isang club, at na ito ay bumubuo ng isang uri ng pananggalang laban sa banal na galit na kung hindi man ay magpapadala sa indibidwal sa isang kakila-kilabot na lugar ng pagdurusa sa kamatayan. Kaya't ipinapalagay na nais ng Diyos na ang lahat ay maging Kristiyano upang makatakas sila sa kakila-kilabot na kapalarang ito. Ngayong natuklasan na, sa mas ganap na liwanag ng isang mas mabuting araw, na ang bangungot ng walang hanggang pagdurusa ay hindi itinuro sa Bibliya, sa gayon ay nagiging malinaw ang daan para sa isang mas mahusay na pag-unawa sa kung ano ang kahulugan ng pagiging isang Kristiyano.

Ang salitang Kristo, bilang isang salin sa Griyego ng salitang Hebreo na Messiah, ay ginamit sa Bagong Tipan upang iugnay si Hesus sa maluwalhating hanay ng mga pangakong Mesiyas na matatagpuan sa buong Lumang Tipan. Ang una sa mga pangakong ito ay ibinigay sa Halamanan ng Eden nang sabihin ng Diyos na ang binhi ng babae ang dudurog sa ulo ng ahas. Isa pa, at mas tiyak na pangako, ang ibinigay kay Abraham nang sabihin sa kanya na sa pamamagitan ng kanyang binhi ay pagpapalain ang lahat ng pamilya sa mundo.

Si Jesus, ang Kristo, ay naparito sa daigdig bilang ang binhi ng pangako na siyang magpapala sa buong sangkatauhan, at ipinakikita ng Kasulatan na yaong mga nagiging tunay na Kristiyano sa pamamagitan ng tapat na pagsunod sa kaniyang mga hakbang ng pagsasakripisyo sa sarili, maging hanggang sa kamatayan, ay magiging bahagi niya ng ipinangakong binhi.

Si Apostol Pablo, na sumusulat sa mga Kristiyano noong kanyang panahon, ay nagsabi, “Kung kayo ay [mga Kristiyano] ni Cristo, kayo nga ay mga binhi ni Abraham at mga tagapagmana ayon sa pangako.” (Galacia 3:29) Sa kaniyang liham sa mga taga-Corinto, sinabi ni Pablo na si Kristo ay “hindi isang sangkap, kundi marami.” Isang napakahalagang puntong dapat isaalang-alang ang ipinakita ng apostol sa dalawang pahayag na ito. Ipinakikita nila na sa pagpili at pag-unlad ng mga Kristiyano, ang Diyos ay nagsasagawa lamang ng isang gawaing paghahanda may kaugnayan sa hinaharap na layunin ng Mesianiko na pagpalain ang lahat ng mga bansa. Nangangahulugan ito na hindi sinisikap ng Diyos na gawing Kristiyano ang lahat ng sangkatauhan, ngunit pumipili lamang ng iilan mula sa mga bansa na makakasama ni Jesus sa kanyang hinaharap na gawain ng pagpapala sa buong mundo, kapwa ang mga buhay at mga patay.

Isang Katangi-tanging Tao

Sino ang mga Kristiyanong ito ngayon na pinipili ng Diyos na maghari kasama ng Mesiyas? Saang simbahan natin sila matatagpuan? Ang Diyos ang Hukom kung sino sila. Sa partikular, ang isang Kristiyano ay isa na, na nakilala na siya ay isang makasalanan, at hiwalay sa Diyos, ay nagsisi, at na, sa pamamagitan ng pananampalataya sa itinigis na dugo ni Kristo, ay gumawa ng ganap na pag-aalay ng kanyang oras, mga talento—lahat ng mayroon siya—sa Panginoon, at tapat na nagsisikap na isagawa ang pagtatalagang iyon. Ang pagiging miyembro ng simbahang denominasyon ay walang kinalaman dito.

Sa ikalabinlimang kabanata ng Mga Gawa ay mayroong isang naghahayag na ulat tungkol sa banal na layunin sa pagpili ng mga tapat na Kristiyano sa panahong ito. Ipinaliwanag ng apostol na “ang Diyos noong una ay dumalaw sa mga Gentil,” hindi para gawing Kristiyano silang lahat, kundi “upang kumuha mula sa kanila ng isang bayan para sa kaniyang pangalan”—ang tunay na mga Kristiyano. Pagkatapos nito, ang sabi ng apostol, ang banal na paglingap ay babalik sa Israel, at ang nasirang “tabernakulo ni David” ay maibabalik: at pagkatapos, sabi niya, “ang nalalabi [nalalabi] ng mga tao,” at ang mga Gentil, ay magkakaroon ng pagkakataon na “hanapin ang Panginoon.” Dapat munang tapusin ang

gawain ng pagkuha ng isang bayan para sa kanyang pangalan—ang kasintahang babae ni Kristo na bubuuin ng lahat ng ganap na nakatalagang mga Kristiyano. Gawa 15:14-18

Kapag nakita natin na hindi nilalayon ng Diyos na ang buong mundo, sa panahong ito, ay maging mga Kristiyano, tinutulungan tayo nitong maunawaan ang maraming sipi ng Bibliya na noon pa man ay napakahirap unawain. Halimbawa, sa Apocalipsis 5:10 ay sinabihan tayo na ang hinaharap na paghahari ni Kristo at ng simbahan ay narito sa lupa. Paano ito magiging totoo kung ang lahat maliban sa simbahan ay aalisin sa lupa at pahihirapan magpakailanman sa nagniningas na impiyerno? Kung gayon, kanino maghahari ang mga banal dito sa lupa? Ang paghihirap na ito ay naglalaho kapag napagtanto natin mula sa Kasulatan na ang mundo ay dapat pagpalain, hindi isumpa, pagkatapos makumpleto ang tunay na simbahan.

Kung titingnan ang bagay na ito, makikita natin na ang plano ng Diyos sa kaligtasan ng tao ay nagbibigay ng pagkakataon para sa lahat, kapwa sa simbahan at sa mundo, hindi na ang lahat ay maliligtas anuman ang kanilang sariling pakikipagtulungan sa banal na kaayusan. Malinaw na itinaturo ng Kasulatan na ang lahat ng kusang nagkakasala pagkatapos na magkaroon ng ganap

na kaalaman sa katotohanan ay parurusahan ng walang hanggang pagkawasak—ngunit hindi ang walang hanggang pag-iingat sa paghihirap, gaya ng inilalahad ng mga kredo ng Dark Age.

Ang Gantimpala ng Tunay na Simbahan

Ang isa pang kawili-wiling punto, may kaugnayan sa pagpili ng Diyos sa simbahang Kristiyano upang iugnay kay Kristo sa kanyang Mesianikong kaharian, ay ang gayong tapat na mga Kristiyano ay magkakaroon ng mas mataas na gantimpala kaysa sa daigdig sa pangkalahatan. Ang probisyon ng Diyos para sa daigdig ay na sila ay ipapanumbalik sa buhay sa lupa—isang panunumbalik ng kaharian na inihanda mula pa sa pagkakatatag ng mundo, na isang pamamahala sa mababang nilikha dito sa lupa; ngunit sa Kristiyano ang Guro ay nagbigay ng pangako, “Ako ay paroroon upang ipaghanda kayo ng isang dako, . . . upang kung saan ako naroroon, ay naroroon din kayo.” (Juan 14:2,3) Ang simbahan ay dapat magkaroon ng makalangit na gantimpala, ngunit hindi layunin ng Diyos na dalhin ang lahat ng sangkatauhan sa langit, gaya ng makikita natin mamaya sa talakayang ito.

Ang pag-asam ng buhay na walang hanggan sa pamamagitan ng itinigis na dugo ng Manunubos ay

ang pinagpalang pag-asa na inilagay sa harap ng simbahan at ng mundo sa Bibliya. Ang pagtatanghal ng banal na kasulatan ay hindi ang langit para sa matuwid at walang hanggang pagpapahirap para sa masasama, ngunit sa halip ay ang buhay o kamatayan.

Ang unang tao, si Adan, ay sumuway at nawalan ng buhay; ngunit kalaunan ay dumating si Hesus bilang pantubos ng tao, upang tugunan ang parusang kamatayan sa pamamagitan ng kanyang sariling kamatayan sa krus. Bilang resulta nito, muling mabibigyan ng pagkakataon ang mundo na mabuhay. Ang pagkakataong ito ay darating sa lahat; ngunit sa Panahon ng Ebanghelyong ito, ang mga ganap na nakatalagang Kristiyano ang tanging tunay na may ganap na pagkakataong makinabang sa kamatayan ng Manunubos. Ang mga ito, dahil sinusunod nila si Jesus sa pag-aalay ng kanilang buhay nang may sakripisyo, ay ginagantimpalaan, hindi lamang ng buhay mismo, kundi ng walang kamatayang buhay. Sila ang mga “naghahanap ng kaluwalhatian at karangalan at kawalang-kamatayan.” (Roma 2:7) Ang masunurin ng sanlibutan ng sangkatauhan, sa panahon ng hinaharap na kaharian, ay bibigyan din ng pagkakataong mabuhay, ngunit ang buhay na kanilang matatanggap ay ang naibalik na buhay ng tao na iniwan ni Adan. Ang masunurin ay

mabubuhay nang walang hanggan, hindi dahil sila ay magiging imortal, kundi dahil patuloy na pananatilihin ng Diyos ang kanilang buhay.

Kung Bakit Hindi Nababago ang Mundo

Ang gawain ng tunay na Kristiyanismo ay hanggang ngayon ay ang paghahanda lamang sa hinaharap na mga kasamang tagapagmana ng Mesiyas para sa dakilang gawain ng kaniyang matagal nang ipinangakong kaharian. Hindi kataka-taka, dahil dito, na ang pagtatangkang gawain ng pagbabalik-loob sa mundo ay gumawa ng napakaliit na pag-unlad sa buong panahon ng Kristiyano. Alam ng Lumikha na, sa pananaw ng tao, ang Kristiyanismo ay lilitaw na isang pagkabigo. Si Jesus mismo, sa pagtukoy sa katapusan ng kapanahunang ito, ay nagsabi, "Pagdating ng Anak ng tao, makakatagpo ba siya ng pananampalataya sa lupa?" (Lucas 18:8) Kaya hindi nakakagulat sa Diyos ang katotohanan na kakaunti lang sa daigdig sa ngayon ang talagang naniniwala sa Bibliya. Nakita ng Kanyang pinakamamahal na Anak, ang Manunubos ng mundo, ang mismong kalagayang ito, at inihula ito. Ito ay isa pang magandang dahilan kung bakit dapat tayong manampalataya sa sinasabi ng Bibliya.

Ang daan-daang pagkakabaha-bahagi ng tinatawag na mga simbahang Kristiyano ay inihula din sa makahulang Salita. Sinabi ni Pablo na darating ang isang malaking pagtalikod sa tunay na pananampalataya, at ito ay tiyak na nangyari.

Kung si Jesus at ang kaniyang mga apostol ay isang grupo ng manlilinlang na mga tao, na desididong maglagay ng ilang makasariling pakana para sa layuning maimpluwensyahan ang buong daigdig ng sangkatauhan, sadyang ba nilang hulaan na hindi magtatagal ay mabibigo ang kanilang buong pakana at sila mismo ay nagiging katatawanan sa isipan ng milyun-milyong tao? Ang ganitong mga pessimistic na hula ay hindi masyadong nakapagpapatibay sa mga unang mananampalataya, o mahikayat ang napakaraming sumali sa kilusan. Ang makamundong karunungan ay magsasabi, "Ipinta ang hinaharap nang kasing liwanag ng iyong makakaya, o kung hindi, hindi ka makakagawa ng maraming magbabalik-loob."

Si Jesus at ang mga apostol ay hindi ginabayan ng makamundong karunungan. Lubos nilang naunawaan na ang layunin ng pangangaral ng Ebanghelyo sa panahong ito ay hindi para magtayo ng malalaking at kahanga-hangang organisasyon ng simbahan. Alam nila na hindi nilayon ng Diyos na ang

pangangaral lamang ng Ebanghelyo ngayon ay aakay sa mundo sa paanan ni Jesus. Nakita nila na habang ang isang maliit na kawan ng mga tunay na Kristiyano ay titipunin at ihahanda para sa hinaharap na gawain ng pagpapala; ang mga naliligaw na lalaki at babae, sa kabuuan, ay papangitin ang maluwalhating mga katotohanang itinuro ng Guro, at na, bilang resulta nito, ang Kristiyanismo ay lilitaw na bumaba sa pagkatalo.

Gayunman, gaano tayo kasaya na ang tunay na Kristiyanismo ay hindi nabigo; na ang banal na plano para sa panahong ito ay matagumpay na naisakatuparan at ngayon ang gawaing paghahandang ito para sa bagong kaharian ay malapit nang matapos. Sa katunayan, maraming ebidensiya sa kasulatan na nagpapakita na ang yugtong inilaan sa banal na layunin para sa pagtawag at paghahanda sa mga tunay na Kristiyano na magharing kasama ni Jesus sa kaniyang Mesianikong kaharian ay malapit nang matapos. Dapat na magalak ang ating mga puso kung gayon, na isaalang-alang ang ilan sa mga katibayan na nagpapahiwatig na halos narating na natin ang katapusan ng panahong ito at ang simula ng isang bagong panahon, kung saan ang inihula na mga pagpapala ng kapayapaan at buhay ay ibibigay sa isang naghihingalong mundo.

Ang Tanging Pag-asa ng Mundo: Pagbabalik

Ang ganap na pagsasauli ng lahi ng tao sa isang kalagayan ng sakdal na kalusugan, kaligayahan, at buhay na walang hanggan, sa isang pandaigdig na tahanan sa Eden, ang ipinahayag na layunin ng Maylalang gaya ng nakaulat sa kaniyang Salita, ang Bibliya. Ang dahilan ay nagsasabi sa amin na ito ay kung ano ang nararapat. Kung nilikha ng Diyos ang lupa para sa tao, at ang tao para sa lupa, hindi makatuwirang isipin na hahayaan niya magpakailanman ang magkasalungat na puwersa ng panlilinlang at paghihimagsik na hadlangan ang kanyang mapagmahal na mga plano; o na siya ay mapipilitang magpatibay ng ilang alternatibong kaayusan upang mailigtas ang ilan sa kanyang mga taong sakop sa pamamagitan ng paglipat sa kanila sa ibang estado ng buhay.

Nang likhain ng Diyos ang tao at bigyan siya ng kahanga-hangang tahanan sa Eden, ibinigay ang atas na magpakarami at punuin ang lupa, at supilin ito. Walang sinabi kina Adan at Eva tungkol sa pagpunta sa langit nang sila ay mamatay; sa katunayan, ang kamatayan ay hindi malapit sa kanila hangga't nananatili silang masunurin sa mga batas ng Maylalang.

Dapat silang mabuhay—sa lupa—at hindi mamamatay. Pupunuin nila ang lupa—hindi ang langit—ng kanilang mga supling. Subukan, at pagkatapos ay isipin ang maluwalhati, perpektong mga kalagayan na sana ay natamo sa planetang ito ng Lupa kung ang kasalanan at kamatayan ay hindi dumating sa eksena at ang orihinal na Edenic na paraiso ay pinalaki upang yakapin ang buong lupa, gaya ng iniutos ng Diyos. Isip-isipin ang pandaigdig na paraiso na puno ng sakdal at maligayang pamilya ng tao, na lahat ay nagtatamasa ng buhay na walang hanggan at walang-hanggang pagsang-ayon ng kanilang Maylalang. Ito ang praktikal, pinagpalang biyaya na darating pa sa sangkatauhan, ang gayong pagsasauli ay naibigay sa pamamagitan ng kamatayan ni Jesus.

Mga Pangako ng Pagsasauli

Nang, sa pasimula pa lamang, sinabi ng Diyos na dudurog ng binhi ng babae ang ulo ng serpiyente, aktuwal na ibig niyang sabihin na ang mga resulta ng kamatayan ng serpiyente ay mawawasak, at ang tao ay maibabalik sa bagay na ibinabagsak niya noon sa pamamagitan ng pagsuway sa kaniyang Maylalang. Nang sabihin ng Diyos kay Abraham na sa pamamagitan ng kanyang mga binhi ay pagpapalain ang lahat ng pamilya sa mundo, ito ay isang pangako ng panunumbalik sa lahat ng mga inapo ni Adan.

Nang ipahayag ng anghel ang kapanganakan ni Jesus, na nagsasabing, “Isinilang sa inyo ngayon sa lunsod ni David ang isang Tagapagligtas, na siyang Kristo na Panginoon,” nangangahulugan ito na ang buong mundo ay magkakaroon ng pagkakataong maligtas mula sa kamatayan, at muling mabuhay sa lupa. (Lucas 2:11) Nang turuan ni Jesus ang kaniyang mga alagad na manalangin, “Dumating nawa ang iyong kaharian. Mangyari ang iyong kalooban sa lupa gaya ng sa langit,” ipinaaalaala lamang niya sa kanila ang tunay at sukdulang layunin ng kaharian ng Diyos—ang pagsasauli ng nawawalang kalagayan ng tao. Bawat Kristiyano na bumigkas ng panalanging ito—natanto man niya ito o hindi ay nanalangin para sa pagsasauli ng paraiso na mga kalagayan sa lupa.

Nang ipangako ng ating Panginoon at ng kanyang mga apostol sa lahat ng matatapat na Kristiyano na sila ay magiging kasamang tagapagmana ni Jesus at maghahari kasama niya, nangangahulugan ito na sa huli ay makakabahagi sila sa kanya bilang espirituwal na binhi ni Abraham, sa maluwalhating gawain ng pagbibigay ng mga ipinangakong pagpapala ng ipinanumbalik na buhay. (Apocalipsis 5:10) Nang sabihin sa atin ng Kasulatan na si Jesus “sa pamamagitan ng biyaya ng Diyos ay nakatikim ng kamatayan para sa bawat tao,” nangangahulugan ito na ang parusa ng kamatayan, na nakapatong sa

bawat tao dahil sa orihinal na kasalanan, ay sa takdang panahon ay isasantabi, sa gayo'y magbubukas ng daan para sa bawat tao na mabuhay muli sa isang lupang ginawang sakdal. — Roma 6:23; Hebreo 2:9

Upang maisakatuparan ang gawaing ito ng pagpapanumbalik na ang simbahan, gayundin si Jesus, ay itinaas sa gayong mataas na posisyon, kapwa ng kalikasan at ng kaluwalhatian. Anong mas mabuting pag-asa ng kaluwalhatian ito para sa simbahan ni Kristo kaysa sa teorya ng Dark Age na sinisikap ng Diyos na kunin ang buong mundo na sumapi sa simbahan upang sila ay maligtas mula sa apoy ng impiyerno!

Ang maluwalhating gawaing ito ng panunumbalik, o pagsasauli, na kasunod ng ikalawang pagparito ni Cristo. Ipinahiwatig ito ni Apostol Pedro sa Mga Gawa 3:19-23. Bago ginawa ang pahayag dito na nakatala, pinagaling ni Pedro ang isang lalaking pilay mula sa kanyang kabataan. Gamit ang pangyayaring ito bilang isang ilustrasyon at bilang batayan para sa mahalagang aral na malapit na niyang ibigay sa kanyang mga tagapakinig, sinabi niya, “Kayo nga ay mangagsisi kayo at mangagbalik-loob, upang ang inyong mga kasalanan ay mapawi, kung kailan ang mga panahon ng kaginhawahan ay magmumula sa harapan ng Panginoon; at kaniyang isusugo si

Jesucristo, na ipinangaral sa inyo noong una: mula nang magsimula ang mundo.” Kaylaking komprehensibong propesiya ito, pagsasauli ng lahat ng bagay! Kakaiba ang sequel ng ikalawang pagdating ni Kristo mula sa tradisyunal na kapahamakan na dapat ay kasunod ng kanyang pagbabalik sa lupa.

Ang mga panahon ng kaginhawahan—hindi ng kadiliman at pagpapahirap—ay magmumula sa presensiya ng Panginoon. Ang pananalitang, “mula sa presensya ng,” sa Griego, ay literal na nangangahulugang “mula sa harapan nito.” Ito ay batay sa oriental na ideya na ang pagtalikod sa isa ay, isang katibayan ng hindi pagsang-ayon, ngunit ang pagtingin sa iba ay nagpapahiwatig na siya ay itinuturing na isang kaibigan. Gaano nga kapuspos ng kahulugan ang pananalitang ito, gaya ng paggamit nito ng apostol sa hulang ito! Sa Halamanan ng Eden, tinalikuran ng Diyos ang kanyang nilikhang tao dahil ang kanyang batas ay sinuway. “Nasa kaniyang pagsang-ayon ang buhay,” ang sabi ng propeta; ngunit ang mundo ay nawala ang pabor ng Diyos dahil sa kasalanan, at tulad ng bulaklak na pinagkaitan ng sikat ng araw at ulan, ang mga tao ay natuyo at namatay. Awit 30:5

Ang Mga Pangako ay Matutupad

Habang ang likod ng Diyos, sa makasagisag na pagsasalita, ay tumalikod laban sa sangkatauhan sa loob ng higit sa anim na libong taon, gayunpaman siya ay gumagawa ng mga pangako tungkol sa hinaharap na panahon ng pagpapala, at naghahanda din para sa mga bagay na kanyang ipinangako. Ang ikalawang pagdating ni Kristo at ang pagtatatag ng kanyang kaharian ay nagmamarka sa panahon kung kailan ang mga pangakong ito ay nagsimulang matupad. Dahil dito sinabi sa atin ni Pedro na pagkatapos ay ibabaling ng Diyos ang kanyang mukha sa pamilya ng tao, at bilang resulta, darating ang mga panahon ng kaginhawahan.

Sinabi rin ng Apostol na darating ang mga panahon ng pagsasauli ng lahat ng bagay, na sinalita sa pamamagitan ng bibig ng lahat ng banal na propeta ng Diyos mula nang magsimula ang mundo. Perpektong buhay sa lupa ang nawala ng tao, at perpektong buhay sa lupa ang isasauli. Paano maibabalik sa langit ang mundo, gayong hindi pa ito naroroon? Inihula ng lahat ng banal na propeta ng Diyos ang mga darating na araw ng pagpapala para sa nababagabag at namamatay na mundo ng sangkatauhan! Nagtaka ka ba tungkol sa mga disyerto na namumulaklak at mga puno ng igos na tumutubo sa langit? Ang mga makalupang bagay na ganito ang isinulat ng mga propeta sa Lumang Tipan, at ngayon ay nakikita natin na ang kanilang mga

mensahe ay talagang nauugnay sa makalupang mga pagpapala ng buhay at kaligayahan sa ipinanumbalik na paraiso.

Ang pagpapanumbalik ni Pedro sa kalusugan ng isang lalaking pilay ay ginamit lamang bilang isang ilustrasyon ng katotohanan na kapag naitatag na ang Mesianikong kaharian ay magkakaroon ng gayunding pagsasauli para sa lahat. Halimbawa, sinabi ni Isaias na pagdating ng panahon ng kaharian, “ang pilay ay lulundag na parang usa,” na ang “dila ng pipi ay aawit,” na ang “mga tainga ng bingi ay mabubuksan,” at ang “mga mata ng bulag” ay magbubukas. (Isaias, kabanata 35) Hindi lamang ang mga pagpapalang ito sa pagsasauli ay makakaapekto sa mga kapus-palad na mga baldado at baldado, kundi lahat ng iba pa na nagnanais nito ay makikinabang dahil dito. Aalisin din ang espirituwal na pagkabulag kapag napuno ng “kaalaman sa kaluwalhatian ng Diyos” ang lupa “gaya ng tinatakpan ng tubig ang dagat.” Isaias 11:9; Jeremias 31:34

Ang Mesianikong kaharian ay sinasagisag sa hula bilang isang bundok. Ito ang bundok-kaharian na inihula ni Daniel na lalago hanggang sa mapuno nito ang buong lupa. (Daniel 2:34,35,44) Ang bundok ding ito ay binanggit ni Propeta Mikas kung saan mababasa natin, “Datapuwa't sa mga huling araw ay mangyayari, na ang bundok ng bahay ng Panginoon

ay matatatag sa taluktok ng mga bundok, at ito ay matataas sa mga burol, at ang mga tao ay dadaloy doon. Jacob; at kaniyang ituturo sa atin ang kaniyang mga daan, at tayo'y magsisilakad sa kaniyang mga landas: sapagka't ang kautusan ay lalabas mula sa Sion, at ang salita ng Panginoon ay mula sa Jerusalem, At siya'y hahatol sa gitna ng maraming tao, at sasawayin ang mga malalakas na bansa sa malayo, at kanilang hahampasin ang kanilang mga tabak na maging mga kawit, at ang bawat bansa ay hindi na mag-aaral ng kaniyang pakikipagdigma puno ng ubas at sa ilalim ng kaniyang puno ng igos; at walang tatakot sa kanila: sapagka't sinalita ng bibig ng Panginoon ng mga hukbo." Mikas 4:1-4

Ang mga Huling Araw

Ang pananalitang, mga huling araw, gaya ng ginamit sa naunang talata, ay naglalarawan sa mga huling araw ng paghahari ng kasalanan at kamatayan sa lupa, at ang panahon kung saan ang isang bago at mas mabuting kaayusan ay itatatag, sa ilalim ng direktang pangangasiwa ng Mesiyas. Ang mga imahinasyon ng Madilim na Panahon hinggil sa mga huling araw ay napatunayang lubos na mali kung ihahambing dito at sa iba pang nakasisiglang mga kasulatan. Halimbawa, sa halip na ang mga huling araw ay hudyat ng katapusan ng lahat ng pag-asa gayundin ang lahat ng pagkakataon para sa pagsisisi,

ang propeta ay nagpapakita ng isang ganap na kasalungat na larawan. Sinabi niya na pagkatapos ay ituturo ng Diyos sa mga tao ang kanyang mga daan at na sila ay lalakad sa kanyang mga landas; na kanilang ititigil ang kanilang makasarili, tulad ng digmaan na mga hilig, at italaga ang kanilang oras sa pagtataguyod ng kapayapaan at mabuting kalooban: ang bansa ay hindi magtataas ng tabak laban sa bansa, ni sila ay mag-aaral pa ng digmaan.

Hindi lahat ng detalye ng mga kaayusan ng Mesianikong kaharian ay isiniwalat sa Bibliya, ngunit tayo ay nakatitiyak na ang parehong banal na kapangyarihan at di-nagkakamali na karunungan na nagpasimula at ngayon ay kumokontrol sa maayos na paggalaw ng lahat ng milyun-milyong makalangit na mga bagay, ay nagbibigay ng katiyakan sa mga pamamaraan ng kaharian kung saan ang kaalaman sa batas ng pag-ibig ng Diyos ay ipatutupad sa buong kahabaan at lawak ng kasalanan ng tao sa kasalukuyan at pagkamakasarili kaagad pagkatapos ng kasakiman ng mundo.

Ang mga simbolismo ng hula ni Mikas, siyempre, ay batay sa mga bagay na pamilyar sa propeta mismo. Ang mga sibat at espada ay hindi gaanong uso bilang mabisang kagamitan sa pakikidigma ngayon. Kung isinulat ang hulang ito sa mas modernong panahon, walang alinlangan na binanggiti

nito ang mga submarino, eroplano, lason na gas, at digmaang nuklear.

Gayundin, ang larawan ng baging at puno ng igos ay yaong ng kapayapaan at kasiyahan, batay sa sapat na katiyakan na ang mga pangangailangan at kaginhawahan ng buhay ay patuloy na magagamit para sa lahat kapag ang kaharian ni Kristo ay ganap na gumagana. Ang isang komportableng bahay, walang sangla, walang kulang, ang magiging modernong konsepto ng parehong maluwalhating kalagayan.

Sinipi natin ang isa pang kawili-wiling propesiya tungkol sa mga panahon ng pagsasauli: "Sa bundok na ito [kaharian] ay gagawa ang Panginoon ng mga hukbo sa lahat ng mga tao ng isang piging ng matabang bagay, isang piging ng mga alak sa lagnat ... na nilinis ng mabuti. mga mukha; at ang saway ng kaniyang bayan ay kaniyang aalisin sa buong lupa: sapagka't sinalita ng Panginoon." Isaias 25:6-8

Ano pa ang maaaring itanong kaysa sa inilarawan sa nakapagpapasiglang propesiya na ito ng mga pagpapala sa pagsasauli na darating? Tunay na isang piging ito, kapag "darating ang pagnanasa ng lahat ng mga bansa." (Hagai 2:7) Ang kapistahan ay sumasagisag sa nagpapanumbalik-buhay at

nagbibigay-buhay na mga probisyon ng Mesiyanikong kaharian.

Ang tabing, na sumasagisag sa nakabubulag na mga impluwensya ng “matandang ahas,” ay aalisin pagkatapos. Magiging posible ito dahil, gaya ng itinuturo ng Tagapagpahayag, si Satanas ay magagapos upang hindi na niya dayain ang mga bansa. Apocalipsis 20:1-3

Ang kamatayan ay lalamunin ng tagumpay! Ang kamatayan ang pumasok sa mundo at sumira sa kaligayahan ng lahat; ngunit “yaong nawala” ay isasauli, kung kaya’t ang kamatayan ay dapat sirain.

Sa Apocalipsis 21:4 sinabihan tayo na “wala nang kamatayan.” Ang kahirapan sa nakaraan ay sinubukan ng marami na gawin ang lahat ng maluwalhating pangakong ito sa lupa sa langit, na tinatanaw ang katotohanang iilan lamang—ang tunay na mga sumusunod sa yapak ng Panginoon sa panahong ito—ang magkakaroon ng makalangit na gantimpala. Dito sa lupa naghari ang kamatayan; at narito, samakatwid, na hindi na magkakaroon ng kamatayan.

Napakasaya ng mga tao na tanggapin ang mga pagpapala ng kaharian ng buhay at kaligtasan! Pansinin kung ano ang sinabi ng propeta sa puntong ito: “At sasabihin sa araw na yaon, Narito, ito ang ating Dios, tayo ay naghintay sa kaniya, at kaniyang ililigtas

tayo: ito ang Panginoon; tayo ay naghintay sa kaniya, tayo ay magagalak at magagalak sa kaniyang pagliligtas.” Isaías 25:9

Milyun-milyong tao, sa katunayan, ang naghintay at nagnanais ng higit na pagkaunawa sa tunay na Diyos! Marami, ang umasa at nagdasal para sa kaligtasan na siya lamang ang makapagbibigay! Ang mundo ay naghihintay para sa pagsikat ng araw ng pagbabalik ng pabor ng Diyos—nang walang kamalay-malay na naghihintay, marahil, na walang gaanong ideya kung paano o kailan ito mangyayari. Kapag ang nakabubulag na mga impluwensya ng dakilang manlilinlang ay naalis na at ang kaalaman sa kaluwalhatian ng Diyos ay napuno ang lupa, kung gayon ang mundo ay makikilala ang Diyos nito, at sa totoo at masigasig na babalik sa kanya nang buong puso.

Ang Makapangyarihang Kapangyarihan ng Diyos

Huwag hayaang mabalisa ang pananampalataya ng sinuman sa kalawakan ng mga bagay na ipinangako ng Diyos na gagawin para sa sangkatauhan. Tandaan na pinag-iisipan natin ngayon kung ano ang ipinangako ng makapangyarihan-sa-lahat na walang hanggang Maylikha ng sansinukob. Ang Diyos na gumawa ng

buhay noong una ay saganang kayang magparami nito upang matupad ang kaniyang mga pangako.

Ang pagsasauli na ito ay isama ang mga patay gayundin ang mga namamatay. Ito ang kasangkot sa pagtuturo ng Bibliya tungkol sa pagkabuhay-muli. Ang kahanga-hangang doktrinang ito ng muling pagkabuhay mula sa mga patay ay ginawang walang bisa ng tradisyonal na teorya na walang kamatayan. Paano ba bubuhayin ang isang tao kung hindi siya patay? Napaka-imposible para sa isang nalilitong mundo na maunawaan ang simple ngunit kasiyasiyang pag-asa ng pagsasauli habang ang kanilang mga isipan ay nabulag ng walang kamatayang-kaluluwang tradisyon! Ngayon, salamat sa Diyos, makikita natin kung ano ang bumubuo sa kaligtasan; na nangangahulugan ito ng pagkagising mula sa mga patay at pagpapanumbalik ng buhay sa lupa. Inilalarawan ng Bibliya ang kamatayan bilang isang pagtulog, kung saan ang lahat ay magigising, magre-refresh, sa umaga ng bagong araw sa madaling araw. Ang banal na orasan ng mga kapanahunan ay nagmamarka na ng maagang oras ng umaga; at habang ang dilim ay makapal pa, ang araw ay mabilis na lumalapit; oo, malapit na.

Ang pinakakahanga-hangang bahagi ng lahat ng ito ay ang katotohanan na ang nagbibigay-buhay na mga pagpapalang ito ng pagsasauli ay talagang malapit na.

Hindi rin nangangailangan ng labis na pananampalataya upang maniwala dito. Napakatumpak ng mga propeta ng Bibliya sa kanilang paghula ng kasalukuyang mga kalagayan sa daigdig—ang mga kalagayan na kaagad bago ang pagtatatag ng kaharian ng Diyos—na hindi mahirap paniwalaan ang parehong banal na kapangyarihan at karunungan na tiyak na gumabay sa pagbibigay ng makahulag pagbigkas sa mga bagay na tinatanggap natin ngayon bilang mga katotohanan, ay tiyak na gumabay din sa paghula ng higit pang kamangha-manghang mga bagay na nasa hinaharap lamang.

Magsaya tayo sa nagbibigay-inspirasyong pag-asa na nasa harapan natin; at nawa ang pangitain ng mga kagalakang iyon na darating ay makapagbigay sa atin ng pagtitiis sa mga pagsubok sa kasalukuyan. Ang paghahari ng kasalanan at kamatayan ay isang mahaba at nakakapagod na gabi para sa buong mundo. Ngunit para sa bawat indibidwal ang oras ay mabilis na lumilipas, at sa paglipas nito, ang bawat isa ay naglatag ng pundasyon ng isang napakahalagang aralin. Kung ngayon ay matanto natin na pinahintulutan ng matalino at mapagmahal na Maylalang ang paghahari ng kasamaan para sa layuning palakasin ang ating pagpapahalaga sa kanya at sa kanyang mga batas, matiyaga tayong makapaghintay, at patuloy na manalangin para sa, ang pagpasok ng bagong araw.